

## Capvespre

Un relat de: [Fabià Rigau Espill](#)

God please send the rain,  
Yeah, and send it soon  
("The Shadowlands", Ryan Adams)

-Fa una estona que no dius res. Tens por?

-No ha parat de ploure en tot el dia. Quina hora és? - Manté la mirada fixa a l'infinit, aquesta traspassa els vidres de l'ampla finestra de l'habitació i vola fins més enllà dels núvols omnipresents d'un cel fet de plom.

-Dos quarts de vuit...escolta, no he vingut aquí només per parlar del temps! - Els seus ulls manifesten una actitud decidida. - Perquè no em fas una mica de cas? Eh?

-Perdona...sí, la sento. Fa uns dies no hi era però ara sento la seva feixuga presència de forma constant i sé que ja no m'abandonarà. - Es gira, ara sí, buscant la complicitat d'ella - Saps una cosa? Avui al matí he desitjat amb totes les meves forces que el sol fos el protagonista del dia, amb un cel blau com aquell que ens acompanyava de petits, quan anàvem pedalejant fins a la Bassa. Te'n recordes? A mi m'agradava arribar el primer. No era pas per un tema competitiu. Era perquè sabia què hi passava allí: em treia la roba (maldestre, com sempre) i completament nu, em llançava a l'aigua clara i fresca de la gorja. Llavors arribava aquell instant màgic on la Bassa adquiria personalitat pròpia i em deia allò de "Hola Marcel, com estàs avui?" Ja veus, pura imaginació.

-Sí, és el que sempre ens ha salvat. - Se'l mira amb un somriure que realça el seu atractiu i per uns moments, sembla com si aquella conversa esdevingués a quilòmetres d'allí.

-Pocs pensaments d'aquests he tingut durant els últims mesos: la infància, l'adolescència, la joventut. Entrebancs, alegries i innocència, molta innocència... moments per recordar i justament fins avui els he reprimat. Quines coses oi? He passat de puntetes per tot això.

-Marcel, jo... - A ella, aquest petit discurs prop del comiat li provoca una mueca de dolor, una tremolor sobtada de les parpelles i les primeres gotes salades que li neixen dels ulls.

-Most people never find love, most people never find love... - canta en Marcel, apropant-se a la noia. Ella resta asseguda en una cadira de fusta mig corcada i no para de sanglotar. - Sometimes you just can be a man...when you're living in the darkness.

S'hi ha anat atansant fins a tocar-la. Sent una emoció molt forta quan li acarona els cabells. Un corrent elèctric benigne que li recorre tot el cos, l'atrapa i el fa sentir digne. Una dignitat que vol que l'acompanyi fins al final.